

EL MICALET
GALÀCTIC

El monstre del Cocudoboco

Teresa Broseta

Il·lustracions de Javier Lacasta Llàcer

Premi de
Narrativa Infantil
Vicent Silvestre

bromera

Tripulació' del vaixell **COCTUPOBOCO**

Julivert

Filferro

Capitana
Mitjagalta

Sargantana

Mandonguilla

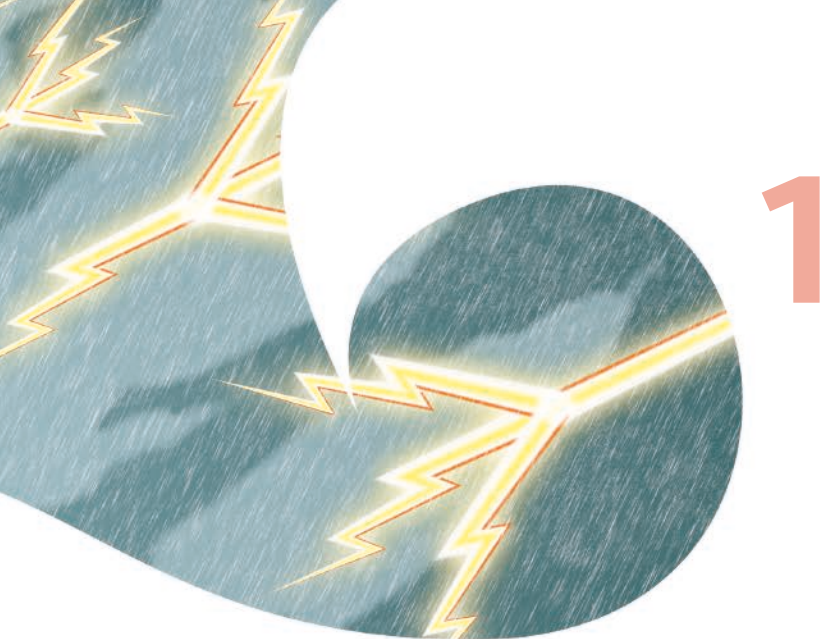
Carabassa

Testafina

Premis Literaris Ciutat d'Alzira

Este llibre va obtenir el XXX Premi de Narrativa Infantil Vicent Silvestre, instituït per l'Ajuntament d'Alzira. Formaven el jurat Adrià Jaén, Àlicia Toledo, Beatriu Cajal, Maria Àngels Francés, Israel Pérez i Paula Soriano.

—La nit no pot anar pitjor —es queixà Testafina amb un bufit.

—Ja ho pots dir! —li donà la raó Mandonguilla.

—I tant! —afegí Filferro.

—És un horror —es lamentà Carabassa.

—Un fàstic —digué Sargantana.

—Un desastre —confirmà Julivert.

Tenien tota la raó. Una pluja mansa, antipàtica i freda havia sigut la seua companya de navegació tot el dia. A la caiguda del sol, però, la brisa havia mudat en un vent que bufava amb ràbia i unflava les velles del vaixell com si volguera arrancar-les. La pluja mansa es tornà violenta i començà a caure a bots i barrals, com si s'hagueren desbordat els rius del cel. Els trons, que esclataven sense treva, sonaven

com si una colla de gegants estiguera tocant uns tambors de la seua mida. I els llamps il·luminaven constantment la foscor de la nit, com el flaix d'un fotògraf atacat dels nervis.

El *Cocudoboco* era una corfa d'anou entre les onades i cap dels seus tripulants sabia ben bé què fer. Testafina s'aferjava al timó com un desesperat, intentant redreçar el rumb de la nau, però el seu cos arguellat, d'aspecte malaltús, no tenia prou força. Mandonguilla volia arribar al seu costat per a ajudar-lo, però s'esvarava una vegada i una altra a la coberta plena d'aigua i redolava amunt i avall per terra, fent honor al seu malnom. Filferro intentava recollir les veles abans que no isqueren volant com gavines gegants, però el vent no li ho posava gens fàcil. Carabassa lluitava per tancar els mil forats per on entrava l'aigua, però encara no n'havia tapat un i ja se n'havien obert un parell més. Julivert s'esforçava a nugar els bots salvavides amb els nucs mariners més complicats, no fora cosa que el mar se'ls emportara i els deixara sense possibilitat de salvació en cas de naufragi. I, mentrestant, Sargantana es multiplicava per a protegir amb el seu cos el poc menjar que no s'havia xopat ni havia caigut per la borda.

El temps passava i els sis tripulants no aconseguien prendre el control del *Cocudoboco*. Ja no sabien quantes hores feia que lluitaven inútilment contra un mar furiós i una tempesta que semblava que no havia

d'acabar-se mai. Tan ocupats estaven que no s'havien adonat de l'absència de la capitana Mitjagalta. Tot i que no ho havien notat, feia molt que la capitana no es passejava amunt i avall per la coberta a camallades, mirant-ho tot amb mala cara i disparant ordres a tort i a dret. I sobretot, sobretot, esbroncant-los per una cosa o per una altra. Si no hagueren estat tan enfaenats, no haurien pogut deixar de notar aquella absència, i els hauria semblat tan estranya com era. Però no estaven per a res que no fora salvar el vaixell de la tempesta.

Ja era de matinada quan el vent minvà una mica i els trons deixaren de sonar tan seguit. Testafina i Mandonguilla, unint forces, havien aconseguit per fi redreçar la nau. Filferro havia pogut replegar totes les veles, Julivert havia acabat de nugar els bots salvavides i Carabassa havia tapat més o menys tots els forats pels quals entrava l'aigua. L'única que no havia tingut èxit era Sargantana, que s'havia xopat de cap a peus per a res, perquè a males penes havia pogut salvar un sac d'arròs i algunes creïlles.

Va ser llavors, en aquell breu instant de tranquil·litat que la tempesta els concedia, que els esgotats tripulants del *Cocudoboco* sentiren un soroll estrany. Miraren al cel, però allò que havien sentit no era el crit d'una gavina, ni d'un albatros, ni de cap altra au marina. Pararen més atenció. El soroll venia del pis de baix de la coberta, on estava el menjador i les cabines

de la tripulació. I, ara que paraven atenció, era un soroll terrible. Un soroll que semblava més un udol de bèstia que un crit humà. Es miraren els uns als altres, astorats uns, espantats altres. Què era allò? És que portaven algun animal salvatge de polissó i no ho sabien?

El bram es va repetir una, dos, tres vegades, i ja no tingueren cap dubte. Eren crits humans! Crits de dolor! Tornaren a mirar-se, sense entendre res, i aleshores, tots a l'una, notaren l'absència de la capitana Mitjagalta.

—La capitana!

—És la capitana!

—Què li passa?

—Què té?

—Ai, mare!

Filferro, amb una carassa de resignació, va resumir el pensament de tots:

—Doncs encara podia empitjorar la nit, qui havia de dir-ho!

